

РЕШЕНИЕ

№ 7665

гр. София, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9100** по описа за **2022** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от М. С. С., ЕГН [ЕГН], срещу Решение №2345 от 26.06.2022 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96 състав, по н.а.х.д. № 17998/2021 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 21-4332-021098/15.10.2021 г., издадено от началник група към СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на касатора са наложени административни наказания „глоба” в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец за извършено административно нарушение по чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал.6, вр. с ал. 5, т. 2 ЗДвП.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на закона и на процесуалните правила. Твърди се, че извършването на нарушението не е доказано и установено по несъмнен начин в производството пред районния съд. Твърди се, че решението на СРС се основава само на обясненията, дадени свидетелите Р. И. В. и Н. Н. З., като не са кредитирани показанията на свидетеля Е. И.. Не е отчетено обстоятелството, че последните не са индивидуализирали пешеходците, които се твърди, че касаторът не е пропуснал да преминат по пешеходната пътека. Твърди се, че нарушението е некоректно посочено,

тъй като напълно общо е отразена правната квалификация, без да се отрази в коя от хипотезите на разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП се е реализирало административното нарушение. Налице е несъответствие между правната квалификация и фактическото описание на нарушението, което на свой ред води до незаконосъобразност на процесното наказателно постановление. В АУАН не са изложени обстоятелства, че глобата се налага за повторност във връзка с друго, влязло в сила, наказателно постановление, с което е била наложена глоба за същото нарушение; тоест касае се за фактически положения, които са били въведени в административнонаказателното производство едва от АНО при издаването на наказателното постановление, без същите да са били установени и вменени първоначално при стартирането на административно-наказателното производство със съставянето на АУАН, което е недопустимо. Иска се от съда да отмени решението и да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление.

Ответната страна в касационното производство не изразява становище по подадената жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел следната фактическа обстановка: На 01.10.2021 г., около 16.49 часа, М. С. С. управлявал т.а. марка „Шкода“, модел „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на "СК СПЕКТЪР ИНЖЕНЕРИНГ ДМС" ЕООД, в [населено място], по [улица]с посока на движение от моста „Ч.“ към [улица]. На пешеходната пътека непосредствено след първия десен завой в процесния пътен участък, до градина „Площад Родина“, пешеходи започнали да пресичат по намиращата се на [улица]пешеходна пътека, обозначена с пътен знак "Д17" и пътна маркировка "М8.1" (пешеходна пътека-тип "Зебра"). Водачът не спрял на пешеходната пътека и преминал през нея без да пропусне преминаващите по нея пешеходци, намиращи се от лявата страна на автомобила. По същото време полицейски служители, в изпълнение на служебните си задължения, се намирали в служебния си автомобил, като извършвали наблюдение във връзка с пропускането на пешеходци непосредствено до пешеходната пътека. Полицейските служители спрели посочения автомобил и обяснили на водача за извършеното от него нарушение.

На М. С. бил съставен акт за установяване на административно нарушение

/АУАН/ № 492370/01.10.2021 г., за нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП. АУАН бил предявен и подписан от С., който не вписал възражения в акта.

Въз основа на АУАН било издадено процесното наказателно постановление № 21-4332-021098/15.10.2021 г., издадено от началник група при отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

За да потвърди обжалваното пред него постановление, Софийският районен съд е приел, че административнонаказателното производство е протекло без допуснати съществени процесуални нарушения, а извършеното от административнонаказаното лице нарушение е доказано по безспорен начин.

Така постановеното решение е правилно.

Не са налице посочените в жалбата касационни основания – нарушение на закона и на процесуалните правила.

Правилен е изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и на относимите обстоятелства, при които са били извършени. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Настоящата съдебна инстанция счита, че съдът е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, като по делото са разпитани всички лица, имащи отношение по случая, разгледани и обсъдени са всички писмени доказателства. Не споделя извода на касатора, че решението на СРС се основава само на обясненията дадени от служителите на ОПП-СДВР, тъй като всички приложени по делото доказателства безспорно установяват, че е реализиран състава на чл. 119, ал. 1 от ЗАДС. Относно показанията на свидетеля Е. И., СРС е приел, че последните се разминават с всички други доказателства по делото и целят да оневинят касатора.

Суверенно право на решаващия съд е да даде вяра на едни и да отхвърли други доказателства, които им противоречат. Във всички случаи обаче съдът е длъжен да вземе решението си по вътрешно убеждение, което не е произволно, а основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона / чл. 14, ал.1 от НПК/. Като продължение на този основен принцип в наказателния процес императивната разпоредба на чл. 305, ал.3 от НПК задължава съда да изложи съображения защо приема едни доказателства за достоверни и достатъчни, а други доказателствени източници, кореспондиращи на конкретните защитни тези отхвърля. Такива съображения са изложени в обжалваното решение. Настоящата съдебна инстанция счита, че правилно, въз основа на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, въззивната инстанция е приела за безспорно установено вмененото нарушение.

Споделят се и изводите на СРС, че не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, във връзка с обстоятелството, че в АУАН не е посочено, че нарушението е извършено повторно. АУАН има за цел да установи извършено ли е

или не едно конкретно нарушение. Нормата на чл. 42 от ЗАНН разписва реквизитите, които следва да съдържа АУАН, като те се отнасят до лицето установило нарушението, установяване на нарушителя и индивидуализирането му и установяване на нарушението. Не случайно чл. 42, ал. 1, т. 5 от ЗАНН предвижда като реквизит на АУАН посочване на законовите разпоредби, които са нарушени, а именно с АУАН следва да се установи противоправното поведение и на кои норми то не съответства. В чл. 42 от ЗАНН и в реквизитите на АУАН не е предвидено отразяване на санкционните разпоредби, т.е. тези, по които следва да се наложи наказанието, както и не е предвидено в АУАН да се посочва или определя вида и размера на наказанието. Тази уредба съответства и на правната природа на АУАН, а именно като акт, с който се установява нарушението и нарушителя. Видът и размерът на наказанието се определят с НП, поради и което съобразно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН те са и основен реквизит на НП. Повторността на нарушението е елемент, който се отнася до определянето на размера на наказанието. Това е така, тъй като при повторност наказанието се определя в по-голям размер, т.е. повторността, като елемент, относим към определяне на размера на наказанието, не следва да бъде коментиран или включван и в АУАН.

Поради изложеното настоящият състав намира, че законосъобразно административно наказващия орган /АНО/ е определил размера на наложеното наказание и правната квалификация по чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, при установена повторност на извършеното нарушение едва с наказателното постановление, като същото не съставлява съществено процесуално нарушение.

Въз основа на установената фактическа обстановка, въззивният съд правилно е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушение по чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. От събраните от въззивния съд писмени и гласни доказателства се установява, че на 01.10.2021 г. касаторът не е пропуснал преминаващи по пешеходна пътека пешеходци, като не е спрял управлявания от него автомобил и е преминал. Неоснователно е възражението на касатора за недоказаност на извършването на нарушението. Разпитан в съдебно заседание, актосъставителят, който е бил и очевидец на нарушението, е дал показания, – описал е нарушението и обстоятелствата, при които е било осъществено. Посочил е, че е наблюдавал как се движи автомобилът „Шкода“ и е направил десен завой по [улица], по същото време на пешеходната пътека имало стъпили пешеходци от лявата страна на автомобила, на по-малко от метър от последния. Действително, при разпита актосъставителя е заявил, че няма конкретни спомени за случая, но в тази връзка съставът на АССГ отчита характера на служебната дейност, която извършва този свидетел, както и практическата и житейска невъзможност да си спомня в детайли всеки конкретен случай, във връзка с изпълнението на служебните си задължения. Липсата на индивидуализиращи данни за пешеходците, които не са били пропуснати от водача, не обосновава недоказаност на нарушението. Не сочи и на допуснато процесуално нарушение в хода на административнонаказателното производство, тъй като тези данни не са елемент от фактическия състав на нарушението по чл. 119, ал. 1 ЗДвП.

Не представлява съществено процесуално нарушение липсата на уточнение в АУАН и НП коя е нарушената хипотеза на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП - дали става въпрос за стъпили или преминаващи по пешеходната пътека пешеходци. Това се установява от словесното описание на нарушението - описано в НП като "не пропуска преминаващия пешеходец", поради което не е нарушено правото на защита на санкционираното лице.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2345 от 26.06.2022 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96 състав, по н.а.х.д. № 17998/2021 г.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.